

Otroci so vsa darila, ki so jih pripeljali Tončku, prevleki z zlato peno. Te je bil Tonček še posebno vesel. Rezika je rekla, da je to plašč za konja, da se ne bo prehladil, kadar bo vsega mokrega privlekel iz luže...

Tonček je šel od tedaj še večkrat igrat s svojimi prijateljski. Pa vedno samo za fižol, da ni bilo zdražbe.

Sedaj je Tonček črevljarski vajenec. Prav priden in varčen deček je. Vsako kronico nese v hranilnico, ki jo imajo v župnišču za celo župnijo.

Včasih igrajo njegovi tovariši za denar kako nedolžno igro. „Pojdi še ti, Tonček“, ga vabijo. „Za fižol grem“, odgovori ta modro. „Ne maram namreč denarja, ki ga nisem dobil z rokami, ampak po sreči. Tudi izgubljati ne maram po nepotrebnem.“

In tak bo ostal Tonček tudi naprej. Vsaj tako upamo. Morda ga je izpametovala otroška igra? Bog vé?

Slavko Slavič.

Vlak.

 Stric Martin so ravno dodelali Trávnovemu Pepčku nove sani. Stric Martin so imeli otroke jako radi. Bili so zato tudi v vsej vasi priljubljeni, in vsak jim je dejal stric, četudi niso bili z vsakim v sorodu.

„Vidiš, Pepček“, so dejali, „na takih saneh se še cesar ne vozi.“ Pa so hudomušno pomežikali z očmi.

Pepčku pa se je dobro zdelo, ker je imel take sani, kakršnih še sam cesar nima. Seveda ni pomislil, da ima cesar boljše kot on. Takih kakor Pepček gotovo nima, ker bi bilo za tako visokega gospoda jako malo častno, ko bi se vozil na saneh, kakršne imajo otroci.

Pepček je bil popolnoma zadovoljen s svojimi sanmi in vesel jih je potegnil na cesto. Zunaj je naložil na sani svojo mlajšo sestro in bratca, in šlo je v diru proti klanecu, kjer so se tisto popoldne spuščali otroci na saneh v dolino. Bil je namreč četrtek — dan počitka.

Stric Martin pa je zadovoljno kimal na pragu svoje bajte in je z veseljem poslušal otroški krik, ki se je čul od klanca.

Ej, bili so časi, ko je bil tudi on mlad, a ti časi so že davno minuli!

Na klanecu je bilo jako živahno. Sani so drsele, da je bilo veselje gledati. Gor je šlo seveda težko, a zato pa hitreje in prijetneje navzdol. Krik in vik je bil velikanski. Bila je menda zbrana na klanecu vsa vaška otročad. Kar si zmislil nekaj tisti suhi Janek, ki je bil največji med njimi, in je imel tudi največjo besedo v vsej družini. Pri otrocih — pravim, kajti v šoli pri gospodu učitelju ni vedel nikoli nič. Kadar je bil vprašan, je navadno molčal; le v klopi je vedno šepetal s svojim sosedom.

„Veste kaj“, je dejal, „naredimo vlak!“

„Kakšen vlak?“ se oglasi eden.

„I, tak: sanke zvežimo skupaj, pa sedemo na vrhu klanca nanje in se spustimo navzdol.“

„Kaj pa, če se prekucnemo?“ vpraša boječe Pepček.

„E kaj? To je nemogoče, da bi se prekucnili, saj ene sani drže druge.“

„Če pa kdo odleti s sani?“

„Pa v snegu obleži“, glasi se kratki odgovor.

Predlog je bil odobren. Vlečejo vsak svoje sani na vrh, kjer jih zvežejo z vrvicami. Najprej privežejo ene sani zadaj k bližnjemu drevesu, da bi ne ušle po klancu navzdol; spredaj pred te sani pa privežejo druge in tako dalje, da je bila dolga vrsta desetih sani zvezana skupaj.

Vsedejo se na sani. Pepček je bil seveda z bratcem in sestro tudi na vlaku.

„Ena, dve, tri-ir-ri — — — hopsa, hura, živijo!“ zakliče Janez na prvih saneh. Na „tri“ je namreč zadnji na zadnjih saneh prerezal s pipcem vrstico, ki je vezala celo vrsto sani k drevesu.

Šlo je kot veter navzdol. Tupatam je zletela kaka čepica raz glavo. Sani so puščale za seboj dolgo, ravno sled.

Kar se zadenejo prve sani ob skalo, ki je ležala ob cesti, zadnji del vlaka pa zavije v stran, tako je ves vlak tvoril „vprašaj“. Potniki vlaka pa zlete na vse strani v sneg.

„Ti zgaga ti“, se je zajezil Janez, „ko gre najboljša, pa se nam pokvari vse.“

Pepček pa jo je iztaknil. Sedel je spredaj na vlaku. Ko so se zadele sani ob skalo, se je prekucnil naprej na glavo in se zadel ob skalo. Kri je pordečila beli sneg. No, rana ni bila velika, toda kri je vseeno tekla. Spustil se je v jok in tudi v tek proti domu.

Stric Martin je stal na pragu in je videl Pepčka, ki je prihajal krvav domov.

„Kaj je Pepček?“

„Poooo-bil sem se.“

„Ej, ti revež“, je dejal stric Martin in ga peljal v hišo, „čakaj no, da ti rano izmijem in jo obvežem.“

Stric Martin je bil spreten strežnik in je kmalu ustavil kri in jok. Obvezal je rano lepo s platneno ruto in dal dečku v žep pest orehov.

Ko je prišel Pepček domov, so se domači seveda prestrašili, ko so ga videli obvezanega, toda kmalu so se umirili, ko so uvideli, da ni sile. Nosil je dva tedna glavo obvezano, a glava ni imela drugod luknje, kot pod nosom, ki se mu je vedno rada odpirala in zapirala.

* * *

Pepček je sedaj že velik gospod. Kadar bere v časopisih, da je skočil vlak s tira, vedno se spominja na oni nesrečni popoldan in na stric Martinove sani.

Branko Brankovič.

